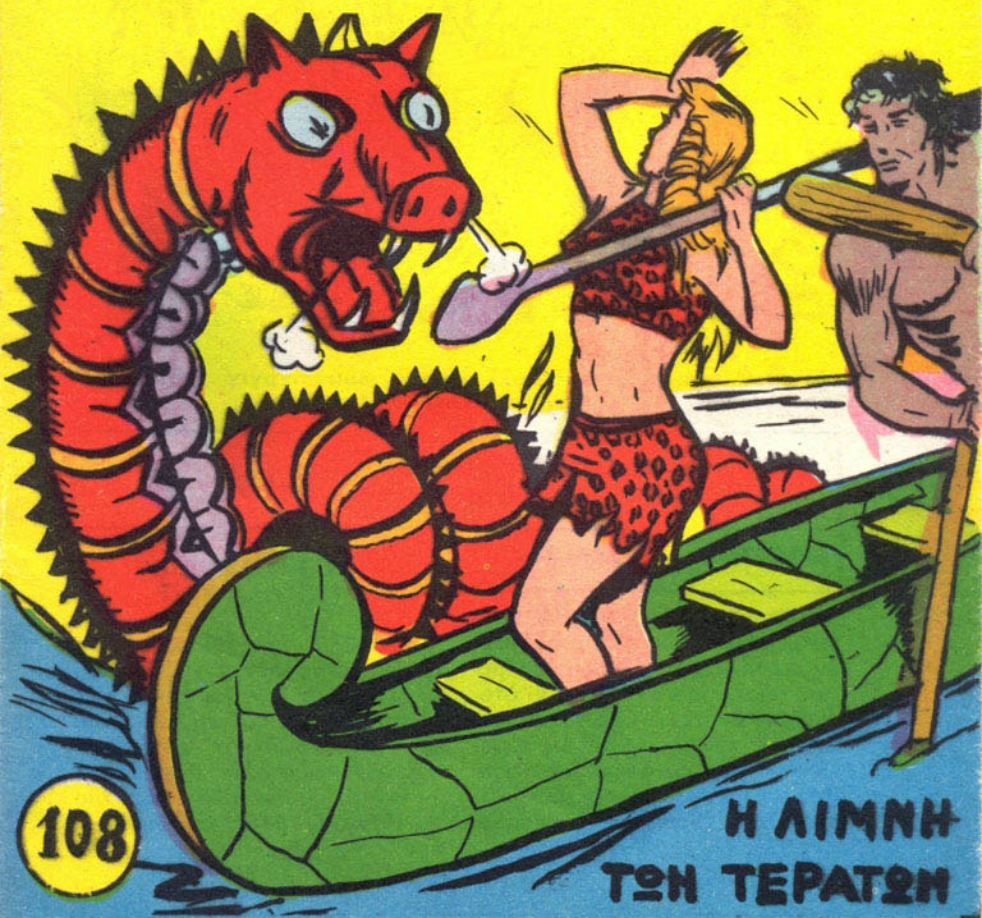
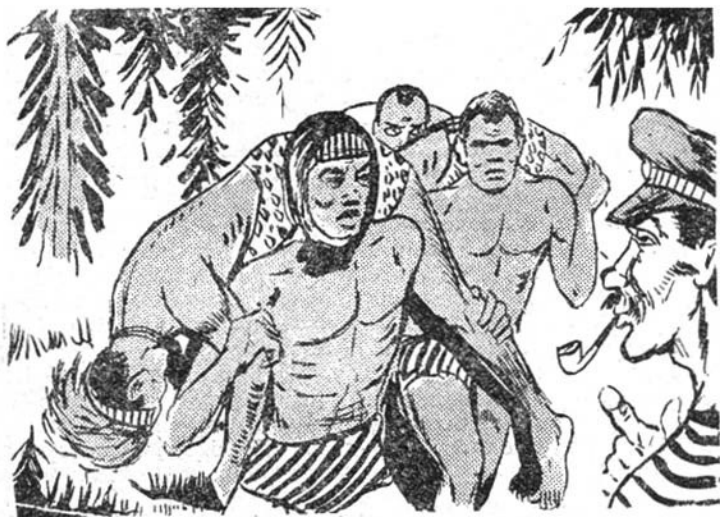

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

108

Η ΛΙΜΝΗ
ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Οι τρεις γιγαντόσωμοι Μαύροι έξηγούν στο «Λευκό Θεό» όλα όσα είχαν συμβή...

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

**Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ
ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ!**

‘Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν, μαζί με τις συντρόφισσές τους την Ταταμπού και τη Τζέιν... Μαζί και με τον Κραγιαμπού, τη Βάντα, τον Ποκοπίκο και τη Χουχού, πέφτουν στα χέρια των Νεϊκράν.

Είναι μια φυλή γιγαντόσω-

ΤΟΘ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

μων Μαύρων, που γυρίζουνε στη Ζούγκλα και πνίγουν με θηλειές όσους βρεθούν μπροστά τους. “Υστερα τούς παρτάνε εκεί, για να χορτάσουν με τα κουφάρια τους τα πεινασμένα όρνια!

Οι Ξξ ήρωές μας, καταφέρνουν να σωθούν από τούς

ἀγρίους Ἀραπάδες. Ὅμως ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν καί τίς ἐπιθέσεις τοῦ τρομεροῦ γίγαντα Γιαχάμπα...

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς Κακοῦργος — ὁ «Μαῦρος Δαίμονας τῆς Ζούγκλας», ὅπως τὸν λένε — πέφτει ἐπὶ τέλους στὰ χέρια τῶν θυμάτων του. Καί ἀπὸ δῆμιος ποὺ ἦταν, μετατρέπεται ἀμέσως σὲ συχαμερὸ σκουληκι. Ἀρχίζει νὰ κλαίη καί νὰ θερμοπαράκαλῃ νὰ τὸν λυπηθοῦν: Νὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωή...

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὰ μαχαίρι του, γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ Τέρας!...

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ τὸν ἐμποδίζει. Καί τὸν λευθεράνει, σῶζοντάς τὸν ἀπὸ τὰ χέρια του...

Σὲ λίγο, ὁ ἀδιόρθωτος Γκαοῦρ, θέλει νὰ σώσῃ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καί τοὺς κακούργους ἀραπάδες τῆς φυλῆς Νεϊκράν. Αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ζητήσει νὰ τοὺς πνίξουν μὲ τίς θηλιές τους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται θεριὸ ἀνήμερο, αὐτὴ τὴ φορά. Καί σφίγγοντας τὴ σιδερένια γροθιά του, δίνει τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ μελαποῦ Γίγαντα. Τοῦ λέει ἀκόμα κ' ἓνα σωρὸ βαρεῖα προσβλητικὰ λόγια...

Ὁ Γκαοῦρ δὲν ζητάει νὰ ξεπλύνῃ ἀμέσως τὴν προσβολή ποὺ τοῦ ἔγινε. Παίρνει ὁμως παράμερα τὸν Ταρζάν. Τὸν καλεῖ τὰ μεσάνυχτα τῆς

ἴδιας ἡμέρας νὰ συναντηθοῦν κρυφὰ στὴ βορεινὴ ὄχθῃ τῆς λίμνης Ζάλτ. Νὰ μονομαχήσουν ἐκεῖ μέχρι θανάτου...

Ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀπομείνῃ ζωντανός, θὰ θάψῃ τὸν ἄλλον καί δὲν θὰ πῇ τίποτα στοὺς συντρόφους τους. Θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πιστεύουν πῶς τὰ πεινασμένα θηριὰ τὸν εἶχαν σπαράξει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται τὴν πρόσκλησι. Ἔτσι, ὁ Γκαοῦρ καί ὁ Ταταμπού, ἐγκαταλείπουν τοὺς ἄλλους. Φεύγουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, ὁ Βάντα καί οἱ δυὸ Νᾶνοι, προχωροῦν κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ, ποὺ καταλήγει στὴ θάλασσα...

Ἐκεῖ κάπου, στὶς ἐκβολές του, ἔχουν δεῖ ἀπὸ μακριὰ ἓνα παράξενο μικρὸ Νησάκι. Κ' ἓνα μεγάλο Ἰστιοφόρο, ἀγκυροβολημένο στ' ἀνοικτὰ τοῦ Νησιοῦ αὐτοῦ.

Ἐχουν ἰδεῖ, ἐπίσης, καί μερικές πιρόγες τῶν ἀγρίων τῆς φυλῆς Νεϊκράν, ποὺ μεταφέρουν πνιγμένους ἀραπάδες πρὸς τὸ Νησί ἢ τὸ Ἰστιοφόρο...

Αὐτὸ τοὺς παραξενεύει πολὺ, γιατί ξέρουν πῶς οἱ Νεϊκράν, τὰ πνιγμένα θύματά τους, δὲν τὰ τρῶνε. Ἀλλὰ τὰ ἐγκαταλείπουν — ὅπως εἶπαμε — γιὰ νὰ χορτάσουν μὲ τὰ κουφάρια τους τὰ πεινασμένα ὄρνια...

Τὸ Ἄγαλμα ἀκούγεται νὰ λέη:

— Κακούργε! Γιατὶ παράκουσες τὴ διαταγὴ τοῦ «Λευκοῦ θεοῦ»;

Ἔτσι, καὶ μὲ μιά πρόχειρη σχεδιά, προχωροῦν γιὰ τὶς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ...

Τέλος, σὰν φθάνουν ἐκεῖ, βουτᾶνε ἀπὸ τὴ σχεδιά στὰ νερά καὶ χωρίζονται: Ὁ Κραγιαμποῦ μὲ τὴ Βάντα προχωροῦν κολυμπώντας — γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀντιληφθοῦν — πρὸς τὸ «Νηοὶ τοῦ Μυστηρίου», ὅπως τὸ λένε. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν — κολυμπώντας ἐπίσης — ἔχουν πάρεϊ κατεύθυνσι πρὸς τὸ μυστηριώδες Καράδι...

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού, καβάλλα σ' ἓναν χοντρὸ κορ-

μὸ δέντρου, καταφέρνουν νὰ φθάσουν τοὺς δυὸ νέους...

Ἔτσι, καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς δραματικὲς περιπέτειες, ἀποβιβάζονται στὴν ἐρημικὴ παραλία τοῦ παράξενου ξωτικοῦ Νησιοῦ...

Ἐκεῖ, καθὼς προχωροῦν γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ του, πέφτουν πάλι στὶς θηλιές τῶν Μαύρων τῆς φυλῆς Νεϊκράν.

Ἕνας γιγαντσώματος λευκὸς ἄνδρας, μὲ κόκκινα μαλλιά, ντυμένος σὰν ναυτικός, μὲ φαρδὺ πανταλόνι, χοντρή φανέλλα καὶ τραγιάσκα, παρουσιάζεται τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ

Ἄραπάδες ἔσφιγγαν τὶς θη-
λειές, γιὰ νὰ τοὺς πνίξουν...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ ἡ
φυσιογνωμία του δείχνει πὼς
εἶναι σκληρὸς καὶ ἀνάλγητος
κακοῦργος, διατάζει τοὺς
Μαῦρους νὰ φέρουν τοὺς δυὸ
Νέους καὶ τοὺς Νάνους, στὸ
τεράστιο πέτρινο ἄγαλμα μιᾶς
τερατόμορφης θεᾶς. Τῆς παν-
τοδύναμης Χουρχουρούν.

Κάπου ἐκεῖ καὶ στὴν κορ-
φή κάποιου μεγάλου βράχου,
οἱ ἥρωές μας ἀντικρύζουν μιὰ
παράξενη συσκευή: Εἶναι ἕ-
νας τερόστιος φακὸς ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ κινῆται πρὸς ὅλες τὶς
κάτευθύνσεις: Ἐπάνω, κάτω,
δεξιὰ κι ἀριστερά...

Στὸ κάτω μέρος τοῦ βρά-
χου αὐτοῦ βρίσκεται μιὰ εὐ-
ρύχωρη ξυλένια καλύβα.

Ὁ «Κοκκινομάλλης», ποῦ
οἱ Μαῦροι φαίνονται νὰ τὸν
σέβωνται καὶ νὰ τὸν ὑποκοῦ-
νε σὰν θεό, ἀφήνει τοὺς αἰχ-
μαλώτους ἔξω. Κι αὐτὸς προ-
χωρῶντας ἀργὰ καὶ μεγαλό-
πρεπα, μπαίνει στὴν Καλύβα.
Κλείνει πίσω του τὴν πόρτα.

Φαίνεται ὅμως πὼς κι ἄλ-
λοι λευκοὶ ἄνδρες βρίσκον-
ται μέσα σ' αὐτὴν. Γιατί ἁ-
μέσως ἀκούγονται ὁμιλίες,
ποῦ σὲ λίγο γίνονται δυνατὲς
φωνές. Λὲς καὶ οἱ ἄνθρωποι
ποῦ βρίσκονται μέσα στὴν
Καλύβα, λογοφέρνουν. Καυ-
γαδίζουν...

Λίγο πρὶν πέρα — ὅπως εἴ-
παμε — βρίσκεται τὸ τεράστιο
πέτρινο ἄγαλμα τῆς Θεᾶς
Χουρχουρούν.

Τὰ μισάνοικτα χεῖλια τῆς

ἔχουν λαξευτῇ σὲ μιὰ ἔκφρα-
σι, ποῦ θαρρεῖ κανεὶς πὼς εἶ-
ναι ἔτοιμη νὰ μιλήσῃ! Νὰ 'πῇ
τὸ «Μεγάλο Μυστικὸ» τῆς
Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου! Αὐτὸ
ποῦ ἀμέτρητους αἰῶνες περι-
μένουν ν' ἀκούσουν οἱ γενεές
τῆς φυλῆς Νεϊκράν!...

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει
μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν
ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς ξυλέ-
νιας Καλύβας ξανανοίγει:
Τρεῖς ἀλαφιασμένοι λευκοὶ
ἄνδρες βγοῖνουν ἔξω!.. (*)

Η ΘΕΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ
γιγαντώσωμος καὶ βλοσυρὸς
Κοκκινομάλλης. Φαίνεται πὼς
εἶναι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους. Οἱ
ἄλλοι δυὸ εἶναι πρὶν μικρόσω-
μοι. Ντυμένοι ὅμως σὰν ναυ-
τικοί, ὅπως κ' ἐκεῖνος...

Κ' οἱ τρεῖς μαζί πλησιάζουν
τώρα τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ
Βάντα. Συνεχίζουν τὴ λογο-
μαχία ποῦ εἶχαν μέσα στὴν
Καλύβα...

Ὁ Κοκκινομάλλης Ἄρχη-
γὸς τοὺς λέει:

— Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω:
Τὰ λευκὰ πτώματα εἶναι ἄ-
χρηστα σ' ἐμᾶς!

Ὁ δεῦτερος ἐπιμένει:

— Τότε τί τοὺς φυλάμε; Ἄς
τοὺς πνίξουν, λοιπόν, οἱ μαῦ-
ροι μας. Ἄς τοὺς πετάξουν

(*) Διέβασε τὸ προηγούμε-
νο τεῦχος 107 ποῦ ἔχει τὸν
τίτλο «Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ ἘΚΔΙ-
ΚΕΙΤΑΙ».

στά πεινασμένα άρνια!...

‘Ο γιγαντόσωμος Κοκκινομάλλης, δέν δέχεται:

— ‘Οχι! Καλύτερα νά τούς χρησιμοποιήσουμε στή δουλειά μας. ‘Αν μās βοηθήσουν αυτοί, πού φαίνονται άνθρωποι τής Ζούγκλας, θά μπορέσουν νά παρασύρουν ως έδω, μεγάλη μπουλούκια από ‘Αραπάδες!... Σ’ ένα μικρό χρονικό διάστημα θά καταφέρουμε νά γεμίσουμε τό Καράθι μας μέ πτώματα. Θά κάνουμε χρυσές δουλειές!...

‘Ο τρίτος Λευκός έχει αντιρρήσεις:

— ‘Εγώ σās τό είπα: Δέν πρέπει νά χουμε έμπιστοσύνη σ’ αυτούς τούς ανθρώπους. ‘Η ανάγκη θά τούς κάνει νά δεχθούν νά μās βοηθήσουν. Μά στήν πρώτη εύκαιρία πού θά τούς δωθή, θά μās προδώσουν. Καί ή ‘Επιχείρησίς μας θά καταστραφή. ‘Αν δέν μās δολοφονήσουν οί ίδιοι, θά ειδικοποιήσουν τήν ‘Αστυνομία του Μεγάλου Λιμανιού. Καί τότε ή κατάληξις μας θά είναι στήν κρεμάλα!...

‘Ο δεύτερος Λευκός καγχάζει:

— Βρέ αφήστε με νά καρφώσω τό μαχαίρι μου στά στήθια τους... ‘Όσο γιά τούς δυό Νάνους όμως, τό πράμμα αλλάζει: Αυτοί θά πουληθούν στήν Εύρώπη σάν τίς πιο σπάνιες μούμιες του Κόσμου!...

‘Ο «‘Αρχηγός» συμφωνεί:

— Ναί, δίκηο έχεις!... Τό Νάνο καί τήν Πυγμαία άς

τούς πνίξουν άμέσως. Κι άς τούς μεταφέρουν στο ‘Ιστιοφόρο!

‘Ο Ποκοπίκο, πού άκούει τήν καταδίκη τους, γυρίζει στή Χουχού:

— Του λόγου σας τί λέτε, Μαμζέλ; Συμφωνάτε μέ τόν «‘Ερυθρογένειο»;

Μά νά: Ξαφνικά άνθρωπινο ποδοβολητό καί φωνές άκούγονται. Μερικοί άγριοι ίθαγενείς τής φυλής Νεϊκράν φθάνουν λαχανιασμένοι. Τρείς από αυτούς σηκώνουν στίς ράχες τους, από έναν πνιγμένο ‘Αράπη. ‘Αλλοι δυό, κρατάνε γερά έναν από τούς μαύρους τής ίδιας τής φυλής τους...

‘Εκείνος σπαράζει, κτυπιέται, κλαίει καί φωνάζει. Κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες νά ξεφύγη από τά χέρια τους.

Οί δυό ‘Αραπάδες, πού τόν κρατάνε γερά, έξηγούν μέ σεβασμό στον Γίγαντα μέ τά κόκκινα γένεια καί τό πούρο στο στόμα:

— Μεγάλε Λευκέ Θεέ!... Αυτός ό σύντροφός μας, παράκουσε τή διαταγή σου!... Δέν έπνιξε σήμερα κανέναν ξένο! Πρέπει νά τιμωρηθή σκληρά!...

‘Ο... «Λευκός Θεός» μουρμουρίζει:

— Χιμ!... ‘Η παντοδύναμη θεά Χουρχουρούν θ’ άποφασίση γι’ αυτόν... Δέσ’ τε του, λοιπόν, χέρια καί πόδια! Σωριάστε τον μπροστά στο άγαλμά της...

Ἄμέσως κάτι γνέφει μὲ τρόπο σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους του. Ἐκεῖνος γλυστράει ἀμέσως ἀπαρτήρητος. Πηγαίνει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη συσκευή τοῦ τεράστιου φακοῦ. (*)

Οἱ δυὸ Μαῦροι, ἐκτελῶντας τὴ διαταγὴ τοῦ λευκοῦ «Θεοῦ» τοὺς, δένουν χειροπόδαρα τὸν ἀνυπάκουο σύντροφό τους. Κι ἀμέσως, σέρνοντάς τον, τὸν ἀποθέτουν μπροστὰ στὸ τεράστιο ἄγαλμα τῆς Χουρχουρούν.

Ἀλλοίμονο!... Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἀπὸ τὰ μισάνοικτα χεῖλια τῆς τερατομορφῆς Θεᾶς, βγαίνει βαρεῖα ἀνθρώπινη λαλιά:

— Καταραμένε!... Γιατὶ παράκουσες τὴ διαταγὴ τοῦ λευκοῦ Θεοῦ σου; Γι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῇς! Ἡ φωτιά τ' Οὐρανοῦ θὰ πέση πάνω στὸ ἀμαρτωλὸ κορμί σου!...

Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ ἐκτυφλωτικὴ καὶ πύρινη λάμψη, πέφτει πάνω στὸν δεμένον Ἀράπη!...

Καὶ νά: Τὸ κορμί του ἀρχίζει ἀμέσως νὰ καίγεται. Ὅπως ἓνα κομμάτι κρέας πάνω σὲ δυνατὴ φωτιά...

Οἱ πόνοι κάνουν τὸ ἄμοιρο θῦμα νὰ οὐρλιάζει μὲ ἀφάντα-

(*) Ὁ φακὸς αὐτὸς ποὺ τὴν περιφέρειά του μόλις θὰ ἔφθαναν ν' ἀγκαλιάσουν τρεῖς ἄνδρες, εἶναι ὑδραργυρωμένος ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά του. Ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς καθρέφτες.

στο σπαραγμὸ.

Ο «ΨΕΥΤΟΘΕΟΣ»

ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ!

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, ζητᾶνε νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μαύρων ποὺ τοὺς κρατᾶνε. Νὰ σώσουν τὸν δυστυχισμένον Ἀράπη.

Ὅμως οἱ Μαῦροι τοὺς κρατᾶνε πολὺ γερά. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Ἡ Χουχού, πλάϊ τους, ψιθυρίζει στὸν Ποκοπίκο:

— Καλὲ εἶδες, χρυσό μου, πόσο πολὺ μοιάζω τῆς Θεᾶς Χουρχουρούνας;

— Σὲ τί τῆς μοιάζεις, μωρὴ Μαμζέλ;

— Πρῶτον τυγχάνω κ' ἐγὼ «θεά»... στὴν ὥραιότη!

— Καὶ δεύτερον; τὴ ρωτᾷ ὁ Νᾶνος, ἔτοιμος νὰ τῆς... χειροκροτήσῃ τὸν παχουλὸ σθέρκο.

— Καὶ δεύτερον, γλύκα μου, καθότι ἔτσι κ' ἐγὼ τσουρουφλίζω τοὺς Ἄντρες, μ' ἓνα φλογερῶδες μου γλέμμα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν προσέχει αὐτὴ τὴ φορά, τὴν ἀπάντησί της. Κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, τὸ ἄμοιρο θῦμα:

Οἱ πύρινες ἀκτίνες, ποὺ πέφτουν πάνω στὸ μισόγυμνο κορμί του, καίνε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τίς φλόγες μιᾶς φωτιάς!

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ «ἀμαρ-

‘Ο τρομερός «Κοκκινομάλλης» τραβιάι μανιασμένος τὸ μαχαίρι του. Χύνεται νὰ σπαράξη τὸν Κραγιαμπού!..

τωλὸς» Ἀράπης, δὲν ἔχει πιά οὔτε σάρκες, οὔτε κόκκαλα. Ὁλόκληρις ἔχει γίνει ἓνα μο-νοκόμματο κάρβουνο.

Ἡ τερατόμορφη πέτρινη Θεά, ἀκούγεται πάλι νὰ λήη:

— Τρέμετε μαῦροι Νεϊκράν! Ἔτσι θά τιμωρήσω κι ὅποιον ἄλλον ἀπὸ σᾶς, τολμήση νὰ παρακούσῃ τὶς διαταγές τοῦ λευκοῦ Θεοῦ σας!...

Ὅσοι ἰθαγενεῖς βρίσκον’ ἐκεῖ, γονατίζουν μὲ τρόμο καὶ δέος, μπροστὰ στὸν κοκκινο-μάλλη «Λευκὸ Θεό», μὲ τὸ... πῦρο στὸ στόμα. Τοῦ δηλῶ-νουν ὑποταγή. Τοῦ ὀρκίζον-ται πῶς πάντοτε θά κάνουν

ὅ,τι διατάζει Ἐκεῖνος!

Ὁ Ποκοπίκο ψιθυρίζει στὴ Χουχού:

— Ἀμάν, ἀδερφοῦλα μου! Τώρα πιά πὺ ὀρκιστήκανε, δὲν τὴ γλυτώνουμε!...

Ὁ Ἀγριάνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα γένεια, διατάζει τώ-ρα τοὺς ἰθαγενεῖς:

— Γρήγορα, μὲ τὶς πιρόγες, νὰ μεταφέρετε τοὺς πνιγμέ-νους στὸ Καραθι!...

Οἱ Ἀραπάδες σηκώνουν ξα-νὰ στὶς ράχες τους, τοὺς νε-κρούς. Παίρνουν τὸ κατηφο-ρικὸ μονοπάτι γιὰ τὴν παρα-λία!...

Ὁ «Λευκὸς Θεός» κυττάζει

τώρα τὸν Κεραυνό. Ἐνῶ ἓνα σατανικό χαμόγελο φωτίζει τὸ πρόσωπό του, καθὼς μур-μουρίζει:

—Φαίνεσαι γερό καὶ ἀξιοπαλικάρι! Ἐσὺ καὶ δέκα πνιγμένους τὴν ἡμέρα, θά μποροῦσες νὰ μοῦ κουβαλᾷς! Ἀλλοιῶς, ἡ φωτιά τῆς θεᾶς Χουρχουρούν, θά σέ κάνη στάχτη! Ὅπως ἔκανε, πρὶν λίγο, τὸν μαῦρο Ἰθαγενή...

Ὁ Ποκοπικό ἐπεμβαίνει:

—Κύριε μπαρμπαμεγαλοδύναμε! Ἐπιτρέπεται, σᾶς περικαλῶ, μία ἀρώτηξ;

—Λέγε, τί θέλεις;

—Μονάχα πνιγμένους τοὺς γουστάρετε τοὺς μακαρίτες;

—Ναί!... Γιατί ρωτᾷς;

—Καθότι ἀν σᾶς κάνουνε οφαγμένοι, μπορῶ νὰ σᾶς κουβαλῶ ἐγώ, μία καρabiά τὴν ἡμέρα! Μὲ ἀντιλήθεσθε;

Ὁ Γίγαντας μὲ τὴν τραγιάσκα καὶ τὸ αἰώνιο ποῦρο στὸ στόμα, γυρίζει τώρα στὴ Βάντα. Τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό, πασχίζοντας νὰ κάνη τὴ φωνή του, ὅσο γίνεται πιὸ γλυκειά:

—Ἐσὺ νὰ μὴν ἀνησυχῇς, Κοπέλλα μου!... Θά σέ κρατήσω κοντά μου! Εἶναι ὁμορφὴ σὰν θεά! Ἀξίζεις, λοιπόν, νὰ γίνῃς συντρόφισσα ἐνός Θεοῦ!...

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Τέλος προσθέτει:

—Καὶ μὰ τὴν πίστι μου, δὲν τὼχω σκοπὸ νὰ σέ μοιραστώ μὲ κανέναν!...

Οἱ δυὸ ἄλλοι ποῦ βρίσκονται πλάι του, τὸν ἀγριοκυττάζουν. Ἐχουν κι αὐτοὶ ξετρελαθῇ μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς Βάντας.

Ὁ Κραγιαμποῦ νοιώθει τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του. Κάνει μιὰ ξαφνικὴ καὶ ἀπότομὴ κίνησι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς Μαύρους ποῦ τὸν κρατᾶνε. Πασχίζει, μὲ κάθε τρόπο, νὰ λευθερωθῇ.

Ἀλλοίμονο! Κάθε προσπάθεια ποῦ κάνει εἶναι μάταια. Ἀδύνατο νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ἔτσι, ἔσπᾳει τὴ λύσσα του στὰ λόγια:

—Κακοῦργε!.. μουγγρίζει στὸν Κοκκινομάλλη. Παρασταίνεις τὸ Θεὸ γιὰ νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ἐγκλήματα ἢ μαῦρη σου ψυχὴ!... Μὴ θαρρεῖς πὼς δὲν εἶδα καὶ δὲν κατάλαβα ὅλα τὰ σατανικά σου τεχνάσματα: Ἡ «Φωτιά τ' Οὐρανοῦ», ποῦ ἔκαψε τὸν ἀμοιρο Ἰθαγενή, δὲν ἦταν παρὰ οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες, ποῦ τίς κάνει χίλιες φορές πιὸ δυνατὲς ὁ τεράστιος φακὸς σου! Ἡ φωνὴ τῆς θεᾶς βγαίνει ἀπὸ κάποιο μεγᾶφωνο ποῦ ἔχεις κρύψει πίσω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα!... Θά φωνάξω στοὺς Ἀραπάδες πὼς τοὺς ξεγελᾷς. Πὼς εἶσαι ἓνας «ψευδοθεός»! Καὶ τότε φρικτὸς κι ἀπαίσιος θάνατος σέ περιμένει!...

Ὁ Ποκοπικό ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ ἀπελπισμένο θάρρος, ποῦ δείχνει ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν. Τοῦ φωνάζει σιγά:

—Μὲ τὸ μαλθακὸ πέσο' του

τα, ἀδερφέ μου! Γιατίς νά παρεξηθοῦμε μέ τόν ἀνθρωπάκο!...

Ὅμως, ὁ «Λευκὸς Θεὸς» ἔχει γίνεи θεριὸ ἀνήμερο. Γιατί τὸ χειρότερο γι' αὐτόν, εἶναι πῶς τὰ λόγια τοῦ Κραγιαμποῦ τ' ἀκούσαν καὶ οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς πού βρίσκονταν ἐκεῖ.

Ἔτσι μανιασμένος, τραβάει τὸ ἀστραφτερό μαχαίρι του. Χύνεται νὰ τὸ καρφώσῃ μέ λύσσα στὰ στήθεια τοῦ Νέου.

Ἡ Βάντα βγάζει σπαρακτικὸ ξεφωνητό:

— Μήηηηη!...

ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΝΕΚΡΟΘΑΛΑΜΟ!

Ἄς ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο τὸν Κραγιαμποῦ, τὴ Συντροφισὰ του καὶ τοὺς δυὸ Νάνους. Πρέπει νὰ δοῦμε, τί ἀπέγιναν ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν. Αὐτοὶ πού, ὅπως εἶδαμε, τράβηξαν ἰκολυμπῶντας γιὰ τὸ μεγάλο Ἰστιοφόρο...

Καὶ νά: Ὑστερ' ἀπὸ περιπέτειες κ' ἐκεῖνοι, μέ θαλάσσια θεριά, καταφέρνουν τέλος, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντὶληφθῇ κανένας, νὰ φθάσουν στὸ Καράβι...

Ὀλόκληρο τὸ πλήρωμα εἶναι ἀπασχολημένο μέ μιὰ μακάβρια ἐργασία...

Οἱ δυὸ Σύντροφοι, σκαρφαλώνοντας ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τῆς ἀγκυρας, φθάνουν πάνω στὸ κατὰστρωμα. Κανένας δὲν θρίσκει ἐκεῖ...

Ὅμως κάτω στὸ κύτος ἀ-

κούγονται θόρυβοι καὶ ἀνθρώπινες ὁμιλίες...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Τζέϊν, κατεβαίνουν μέ προσοχὴ καὶ ἀθόρυβα μιὰ στενὴ σκάλα. Φθάνουν θαθεῖα κάτω στὸ ἀμπάρι. Καὶ τότε ἕνα φρικτὸ καὶ τρομακτικὸ θέαμα ἀντικρίζουν τὰ μάτια τους:

Ὁ Καπετάνιος τοῦ σκάφους ἐπιβλέπει τοὺς ναῦτες του σὲ μιὰ ἀφάνταστα μακάβρια ἀπασχόλησι. Πάνω σὲ μεγάλους ξυλένιους πάγκους ἔχουν ἐπιτάξῃ τὰ πτώματα ἀμέτρητων πνιγμένων ἀραπάδων!

Τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν εἶναι ἀλλόκοτα παραμορφωμένα. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ κορμιά τους. Σάρκες, σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν. Μονάχα τὸ δέρμα ἔχει ἀπομείνει πάνω στὰ κόκαλά τους, ξερό καὶ μαυροκίτρινο.

Λίγο πρὶν, τοὺς εἶχαν θουτήξῃ σ' ἕνα μεγάλο θαρέλι γεμάτο ἀπὸ κάποιο παράξενο πυκτὸ ὕγρ. Μέσα σ' αὐτὸ γίνηκε ἡ φρικτὴ παραμόρφωσί τους.

Τώρα οἱ ναῦτες τυλίγουν τὰ πτώματα μέ ἀτέλειωτες βρωμερὲς κασιτανόμαυρες γάζες. Μονάχα ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους ἀφήνουν ἀκάλυπτο. Ὀλόκληρο τὸ ἄλλο σῶμα κρύβεται κάτω ἀπὸ τίς γάζες...

Ὡσπου κάποτε τελειώνει ἡ μακάβρια αὐτὴ ἐργασία. Καὶ οἱ νεκροὶ τοποθετοῦνται μέσα σὲ μεγάλα κακοφτεία-

γμένα κασσόνια. Είναι έτοιμοι πιά για την μυστηριώδη και άγνωστοι χρησιμοποίησή τους...

“Ο Αρχοντας της Ζούγκλας σφίγγει με λύσσα τη λαβή του χαχαιριού του. Είναι έτοιμος να χυθή σαν μανιασμένο λιοντάρι πάνω τους. Να μην αφήση, από τους κακούργους, κανέναν ζωντανό!

“Η Τζέιν προφθαίνει και τον συγκρατεί. Του ψιθυρίζει, πολύ σιγά, στο αυτί:

— “Όχι, Ταρζάν! Τίποτα δεν θα κάνης με αυτόν τον τρόπο. Περίμενε και θα ‘δης: Στο πιστόλι μου έχω και μια σφαίρα, όχι από τις συνηθισμένες. Πρόσεξε, λοιπόν. Μόλις πυροβολήσω πρέπει να κρατήσουμε τις αναπνοές μας. Και γρήγορα να ξαναανέσουμε πάνω στο κατάστρομα.

“Όμως ο ανάλαφρος ψίθυρος της Τζέιν φθάνει φαίνεται ως τ’ αυτιά του Καπετάνιου. Γιατί, γυρίζοντας απότομα, αντικρύζει κατάπληκτος τους δυο άγνωστους λευκούς. Τους φωνάζει άγρια :

— “Έεε! Ποιοι είσαστ’ εσείς;

Και διατάζει άμέσως τους ναύτες του:

— Πιάστε τους! Δέστε τους!

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΙ

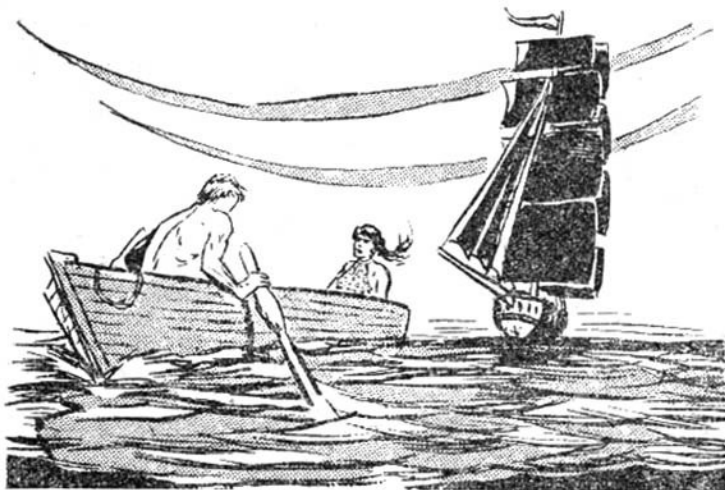
“Ολόκληρο το πλήρωμα που βρίσκεται στο άμπάρι, χύνεται με άγρια όρμη πάνω στους δυο ξένους.

Μά δεν προφθαίνουν να φθάσουν κοντά τους. Σχεδόν ταυτόχρονα ένας υπόκοφος πυροβολισμός άντηχεί. Και σε μια στιγμή, ολόκληρο το άμπάρι γεμίζει καπνό. “Ο Καπετάνιος κι όλοι οι ναύτες του μαζί, σωριάζονται κάτω άναίσθητοι.

“Ο Ταρζάν και η Τζέιν άνεβαίνουν, όσο μπορούν πιο γρήγορα, τη στενή σκάλα. Ξαναφθάνουν στο άμπάρι.. Ένω η ‘Αρχόντισσα της Ζούγκλας έξηγει στο σύντροφό της:

— “Η σφαίρα που έρριξα γέμισε το άμπάρι με άναίσθητικό άέριο... Κανέναν από τους κακούργους που θρέθηκαν κάτω, δεν θα έχω τώρα άπομείνει όρθός! Σε λίγο, που ο καπνός θα διαλυθή, θα μπορέσουμε να κατέβουμε για να δοθμε...

Κι άλήθεια... “Υστερ’ άπό λίγα λεπτά της ώρας, ο Ταρζάν και η Τζέιν κατεβαίνουν στο άμπάρι... Έξετάζουν τώρα με μεγαλειότερη προσοχή το μακάθριο έσωτερικό του... Θα νόμιζε κανείς πως είναι ένας άπέραντος νεκροθάλαμος! Δεν θα μπορούσε να ξεχωρίση τους ζωντανούς από τους πεθαμένους...

**‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει γρήγορα τὰ κουπιά. Βιά-
εται νὰ φθάσουν στο Νησί τοῦ Μυστηρίου...**

‘Η ‘Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, ψιθυρίζει :

— ‘Ανεξήγητο μοῦ φαίνεται... Για ποιό λόγο ταριχεύουν ἔτσι τοὺς νεκροὺς Μαύρους; Γιατί νὰ τοὺς τυλίγουν μέσα σ’ αὐτὲς τὶς θρωμέρες γάζες; Τί θέλουν ἄραγε νὰ τοὺς κάνουν;

‘Ο Ταρζνὰ μένει γιὰ λίγο βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος τοὺς ἐξηγεῖ :

— Θυμᾶμαι πὼς μιὰ τέτοια σπεῖρα κακούργων καὶ ἀπατεώων εἶχε παρουσιασθῇ καὶ κάποτε ἄλλοτε στὴ Ζούγκλα! Φαίνεται πὼς κατεργά-

ζοντ’ ἔτσι τοὺς νεκροὺς ἀραπάδες καὶ τοὺς μεταφέρουν στὴν Εὐρώπη. ‘Εκεῖ, καταφέρνουν καὶ τοὺς πουλᾶνε πανάκριβα, σὰν γνήσιες ταριχευμένες ἀρχαῖες μούμιες !

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κερδίζουν, εὐκολὰ καὶ ἀνέξοδα, τεράστια ποσά! Πρέπει λοιπὸν νά...

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ ἀπότομα. ‘Εχει θυμηθῇ ξαφνικὰ κάτι ἄλλο. Μουρμουρίζει σὰ νὰ παραμιλᾷ:

— ‘Η μέρα κοντεύει νὰ φθάσῃ στο τέλος τῆς... Πρέ-

πει νά γυρίσω στή Ζούγκλα... Τά μεσάνυχτα ἔχω κάποια σοβαρή δουλειά νά τελειώσω!

Ἡ Τζέιν δέν θγάζει μι-
λιά. Δέν τοῦ κάνει καμμίαν ἐ-
ρώτησι. Δέν φαίνεται καθό-
λου περίεργη νά μάθῃ ποιὰ
ἐνῆαι ἡ «σοβαρή δουλειά»
πού ἔχει ὁ σύντροφός της τὰ
μεσάνυχτα...

Ποιὸς ξέρει! Ἴσως νά τὴν
ἔχει ὑποψιασθῇ. Ἴσως νά
τὴν φαντάζεται...

Ἔτσι, πρὶν φύγουν, ὁ
Ταρζάν θρῖσκει τὴν ἀποθήκη
πού οἱ κακοῦργοι λευκοὶ ἔχουν
κρύψει τὰ πυρομαχικά τους.
Βάζει ἐκεῖ ἓνα φυτίλι μακρὺ
ὡς τρία μέτρα: Τὸ λιγώτερο
μιά ὥρα θά περάσῃ ὥσπου
νά καῖ. Καὶ ἀνάθει τὴν ἄλλην
ἄκρη του... Μέχρι πού νά
γίνῃ ἡ ἔκρηξι οἱ Κακοῦργοι
θά ἔχουν συνέλθει. Θά δοῦ-
νε καὶ θά νοιώσουν ὅλη τὴ
φρίκη τοῦ χαμοῦ τους. Τοῦ
τραγικοῦ χαμοῦ πού τοὺς ἀ-
ερίζει!

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἀνεβαί-
νουν τώρα στὸ Κατάστροφμα.
Ρίχνουν στὰ ἵσυχια νερά μία
ἀπὸ τίς θάρκες τοῦ Καρα-
θιοῦ. Πηδᾶνε σθέλτοι μέσα...

Ὁ Ταρζάν παίρνει στὰ χέ-
ρια του τὰ κουπιά, μουρμου-
ρίζοντας:

— Πρέπει νά φθάσουμε
γρήγορα στὸ Νησί. Μπορεῖ
ὁ Γιὸς μας νά κινδυνεύῃ.

Ἡ σατανικὴ ξανθιά γυναί-
κα στραβομουτσουνιάζει. Τὸν
διορθώνει:

— Ὁ «γιὸς σου» θέλεις νά
'πῆς!..

Ὁ λευκὸς Γίγαντας δέν ἀ-
πακρίνεται. Εἶναι συνηθιαμέ-
νος σὲ τέτοιους φαρμακεροὺς
ὑπαινιγμούς τῆς Τζέιν. Μά
οὔτε καὶ ἡ συντροφισσά του
λέει τίποτ' ἄλλο...

Προχωροῦν κ' οἱ δυὸ σιω-
πηλοὶ πρὸς τὸ «Νησί τοῦ
Μυστηρίου»...

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ «ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΗ»

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με κοντὰ στὸν γιγαντόσωμο
λευκὸν Ἄνδρα μὲ τὰ κόκκι-
να γένεια...

Τὸν εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως
θυμόσαστε — νά σφίγγῃ μὲ
λύσσα τὴ λαθὴ τοῦ μαχαριοῦ
του. Καὶ νά χύνεται νά τὸ
καρφώσῃ στὰ στήθεια τοῦ
Κραγιαμπού. Ἐνῶ ἡ πανέμ-
μορφη Βάντα θγάζει τραγι-
κὸ ξεφωνητό:

— Μήηηηη!

Ὅμως ὄχι! Ὁ ἀπαίσιος
αὐτὸς Κακοῦργος δέν προ-
φθαίνει, αὐτὴ τὴ φορά, νά
πραγματοποιήσῃ τὸ ἔγκλημά
του. Ταυτόχρονα σχεδόν, οἱ
δυὸ ἄλλοι λευκοὶ πού βρί-
σκονται πλάϊ, τοῦ ἀρπάζουν
τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι. Τὸν
συγκρατοῦν...

Θέλουν νά φανοῦν ἱππότες
στὰ ὁμορφα μάτια τῆς χαρι-
τωμένης Κοπέλλας. Νὰ τῆς
δείξουν πὼς κι αὐτοὶ ἀξίζουν
κάτι. Ἀμέσως, φωνάζουν ἄ-
γρια στὸν Ἀρχηγό τους:

— Ὅχι! Δέν θά τὸν σκο-

τώσης! Δεν μπορείς να κάνεις έδώ ό,τι θέλεις έσύ!

Ο άγριάνθρωπος με τὰ κόκκινα μαλλιά, σταματάει. Γυρίζει καί κυττάζει τούς συντρόφους του με θανατερό μίσος. Είναι έτοιμος τώρα να χυθή να κατασπαράξη αυτούς!

Η Βάντα, σάν γυναίκα, έχει καί μιὰ δόσι πονηριάς στο μυαλό της. Καταλαβαίνει πώς οί τρεῖς Κακούργοι είναι έτοιμοι να σφαχτούν για χάρη της...

Έτσι παίρνει τήν απόφασι να «ρίξη λάδι στη φωτιά»

Καί νά: Γυρίζει άμέσως στους δυο Συντρόφους του τρομερού 'Αρχηγού. Τούς κυττάζει με άνείπωτη συμπάθεια. Καί, δείχνοντάς τους τόν Κραγιαμπού, ψιθυρίζει μν βουρκωμένα μάτια:

— Σας εύχαριστώ που σώσατε τόν... «άδελφό» μου από τὸ μαχαίρι τοῦ άπαίσιου αὐτοῦ Κακούργου!... Σᾶς παρακαλῶ τώρα να προστατέψετε κ' έμένα τή δυστυχισμένη. Προτιμῶ να πεθάνω παρά να γίνω γυναίκα αὐτοῦ τοῦ ανθρωπόμορφου κτήνους! "Αν με ήθελε ένας από σᾶς μάλιστα. Θά ήταν μεγάλη εύτυχία για μένα να τόν παντρευῶ!...

Δείχνει πάλι με τὰ μάτια της τόν Κραγιαμπού. Καί προσθέτει:

— Ούτε ο άδελφός μου θά είχε καμμιά αντίρρηση να κάνει... γαμπρό του έναν από σᾶς!...

Ο «'Αρχηγός» νοιώθει θανάσιμη προσβολή στα λόγια της. Ουρλιάζει άπαίσια τώρα:

— Θά γίνη αὐτό που διατάζω εγώ! "Οποιος τολμήση να μ' έμποδίση, θά πεθάνη!

Οί δυο άλλοι Λευκοί έχουν κολακευθῆ άπ' όσα τούς είπε ή Βάντα. Τώρα, ο καθένας χωριστά, θέλουν να τήν κάνουν συντρόφισσά τους.

Όμως για να γίνη αὐτό, πρέπει πρώτα να βγῇ άπό τή μέση ο «'Αρχηγός». Αὐτός ο σκληρός άγριάνθρωπος με τὰ κόκκινα γένηια.

Καί νά: Τραβάνε άμέσως τὰ μαχαίρια τους. Χύνονται πάνω του να τόν σπαράξουν! Ο 'Αρχικακούργος, δέν κάθεται, βέβαια, με σταυρωμένα χέρια. Στο δεξι χέρι σφίγγει ακόμα τὸ μαχαίρι του...

Ένα φοβερό καί τρομερό μακελειό αρχίζει. Μο ο κοκκινομάλλης «'Αρχηγός» είναι ένας. Οί αντίπαλοί του δυο. Γρήγορα βρίσκεται σε δύσκολη θέσι.

Κι άλλοίμονο: Σε μιὰ στιγμή, ο ένας από τούς δυο λευκούς κακούργους καταφέρνει να τόν κτυπήση θανάσιμα στα στήθεια!...

Ο λευκός Γιγαντας σωριάζεται βαρὺς κάτω. Βογγάει για λίγο σπαράζοντας. Τέλος μένει άκίνητος. Νεκρός!

ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Ἐκεῖνος πού τὸν εἶχε κτυπήσει, φωνάζει τώρα πανηγυρικά:

— Ἐγώ!... Ἐγώ τὸν σκότωσααα!... Δικὴ μου θὰ γίνῃ τώρα ὁ ἄμορφη Κοπέλλα!...

Ἄλλὰ νά:

Ἡ γυναίκα πονηριὰ τῆς Βάντας, μπαίνει πάλι σ' ἐνέργεια: Κυττάζει ἀμέσως μὲ θαυμασμό καὶ συμπάθεια τοὺς λευκοὺς Κακούργους:

— Κ' οἱ δυὸ σας εἶσατε ἄμορφα καὶ γερά πολυκάκια! τοὺς λέει. Ὅμως θέλω νὰ δῶ ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι πιὸ δυνατὸς κι ἀτράμητος. Αὐτονοῦ θὰ γίνω σκλάβος!...

Τὸ σατανικὸ τέχνασμα πιάνει ἡ αὐτὴ τὴ φορά. Οἱ δυὸ λευκοὶ ἄνδρες γίνονται τώρα ἀντίπαλοι. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ τὰ μαχαίρια τους. Καινούργιο μακελειὸ ἀρχίζει!...

Ὁ Ποκοπίκο, ἔχει ξεχάσει τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται. Σπάει κέφι μὲ τὴ θανάσιμη αὐτὴ μονομαχία.

Καὶ ξεφωνίζει κάθε τόσο, γιὰ τὰ τοὺς δίνῃ κουράγιο:

— Ἰσα, Λεβεντολεβέντες!... Φαγωθῆτε σὰν κοκκοράκια, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε! Ὅστις ἀπὸ σᾶς ἀπομένει ζωντανός, θὰ τὸν σφάζω τοῦ λόγου μου!...

Ἡ Χουχού, βλέποντας τὸ κακὸ πού γίνεται γιὰ τὴ Βάντα, στραβομουτσουιάζει!...

Μουρμουρίζει μὲ περιφρόνησι:

— Πφρ!... Σπουδαία ἡ μορφονιά! Ἐγώ, παρ' ὅλο πού εἰμαι μούρλια, οὐδεὶς κατασφάζεται ἐξ ὑπαιτιότητός μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Οἱ δυὸ μανιασμένοι ἀντίπαλοι φαίνονται, γιὰ πολλὴ ὥρα, ἰσοπαλοὶ! Κανένας δὲν καταφέρνει νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἄλλον!...

Ὡσπου ἐπὶ τέλους, τὸ μοιραῖο γίνεται: Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ λευκοὺς σωριάζεται κάτω νεκρός. Μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀντιπάλου του, καρφωμένο πέρα γιὰ πέρα στὴν καρδιά του!...

Ὁ ἄλλος πού ἀπόμεινε ζωντανός, ἀλλὰ καὶ πού βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια, δηλώνει τώρα στοὺς μαύρους τῆς φυλῆς Νεικράν:

— Ἐγὼ πιά, εἰμαι ὁ «Λευκὸς Θεός» σας! Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, ἐμένα θὰ προσκυνᾶτε καὶ θὰ ὑπακούετε!...

Κι ἀμέσως τοὺς διατάζει:

— Ἀφήστε τώρα λεύθερη τὴν Κοπέλλα πού κρατᾶτε. Εἶναι πιά ἡ γυναίκα μου!...

Οἱ γιγαντώσωμοι Ἀραπάδες ἐκτελοῦν, χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση τὴ διαταγὴ του. Πατατάνε τὴ Βάντα.

Κι ἀμέσως, σὰν λαθωμένη τίγρι, χύνεται πάνω στὸ λευκὸ Κακούργο. Ταυτόχρονα κάνει νὰ τραβήξῃ καὶ τὸ πιστόλι τῆς.

Μὰ δὲν προφθαίνει!...

Ὁ Κακούργος τὴν ἔχει κιόλας ἀρπάξει στὰ γερά του

μπράτσα. Τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Ἐνῶ ταυτόχρονα — ἔχοντας καταλάβει τὸ τέχνασμά της — οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωση:

— Ὡστε μᾶς κορόϊδευες τόση ὥρα; Μᾶς ἔβαλες νὰ σφαχτοῦμε ἄδικα! Πέθανε, λοιπόν, κ' ἐσὺ, σκύλα!...

Καὶ τραβῶντας μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του, κάνει νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά της.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, κάτι ἀναπάντεχο συμβαίνει...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

Ἕνας ὑπόκωφος πυροβολισμός ἀντηχεῖ. Τὸ μέρος τοῦ «Νησιοῦ τοῦ Μυστηρίου», πού γίνεται τὸ κακὸ, γεμίζει, μὲ μιάς, ἀπὸ βαρὺ καπνὸ:

Ὅλοι, Λευκοὶ καὶ Μαῦροι, σωριάζονται ἀναίσθητοι κάτω. Ὁ Ποκοπίκο προφθαίνει καθὼς πέφτει, νὰ βγάλῃ σπαρτακτικὸ ξεφωνητό:

— Βοήθειαιααα!... Μὲ φάγανε μπαμπέσικα!...

Λίγο πρὶν πέρα, ἡ Τζέιν βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης της. Μαζί μὲ τὸν Ταρζάν εἶχαν φθάσει ἐκεῖ, πρὶν λίγες στιγμές... Καὶ ἀντίκρυσαν μὲ φρίκη τὸ κακὸ πού θὰ γινόταν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας προφθαίνει καὶ ρίχνει μὲ σφαῖρα μὲ ἀναίσθητικό.

Ἡ Βάντα, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ οἱ δυὸ Νᾶνοι, σώζονται ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν μελαψή

Κοπέλλα, ὁ λευκὸς Κακοῦργος θὰ σκοτώνει, ἕναν - ἕναν, κι αὐτούς!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Συντρόφισσά του περιμένουν λίγο νὰ πέσῃ ὁ καπνός. Τέλος, προχωροῦν προσεκτικά. Πλησιάζουν στὸ μέρος πού θρῖσκονται οἱ «ἀναίσθητοι» σύντροφοί τους.

Ἡ Τζέιν ἔχει καὶ τὸ ἀντίδοτο τοῦ ἀναίσθητικοῦ καπνοῦ. Εἶναι ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μὲ πράσινο ὑγρὸ. Τὸ φέρνει γρήγορα στὰ ρουθούνια τοῦ Κραγιαμποῦ τῆς Βάντας, τοῦ Ποκοπίκου καὶ τῆς Χουχοῦς...

Ὅλοι συνέρχονται ἀμέσως. Πετιῶνται ὀρθοί!...

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κυττάζει γύρω χαμένος. Νομίζει πῶς εἶναι σκοτωμένος. Ἔτσι, φέρνει ἀσυναισθητὰ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Μουρμουρίζει ἀγρία:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου!... Ποιὸς μὲ «καθάρισε» νά... τὸν σμάξω!...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα ἀναφέρουν στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Τζέιν, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ...

Τοὺς μιλάει γιὰ τὸν λευκὸ Ἀρχικακοῦργο, πού βρῖσκεται νεκρὸς μπροστὰ τους. Γιὰ τὸν τεράστιον φακὸ πού ἔρριχνε τίς ἀκτίνες τοῦ θανάτου. Γιὰ τὸ ἀγάλμα τῆς θεᾶς Χουρχουρούν, πού μιλοῦσε μ' ἕνα κρυφὸ μεγάλφωνο. Καὶ γιὰ ὅσα ἄλλα εἶχαν ἀντικρῶσει τὰ μάτια τους...

Ο Ταρζάν και η Τζέιν παρακολουθούν κατάπληκτοι τη μακά-
δρια εργασία που γίνεται στο άμπάρι του Ίστιοφόρου...

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Συντρόφισσά του. Τὸς μιλᾶνε κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ μεγάλο 'Ιστιοφόρο. Γιὰ τοὺς πνιγμένους ἀραπάδες ποὺ κουβαλλοῦσαν μέσα σ' αὐτό. Ποῦ μὲ εἰδικὴ κατεγασία, τοὺς μετέτρεπαν σὲ «ἀρχαῖες» μούμιες. Καὶ γιὰ τόσα ἄλλα...

Τέλος, ὁ Ποκοπίκο, μὲ δυὸ μονάχα λέξεις, δίνει τὸν καλύτερο χαρακτηρισμὸ τῶν λευκῶν Κακούργων:

— Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ὁποῖον, οἱ λεγόμενοι ἦτανε Μουμιατζήδες!

— Καλὲ τί θὰ πῇ μουμιατζήδες; ρωτᾷε περίεργη ἡ Χουχού.

Ὁ Νᾶνος τῆς τὸ κάνει λιανά:

— Μουμιατζήδες, θὰ πῇ... Νεκροβιομήχανοι!.. Ἀντιλαβοῦ θηλυκὲ Βλάξεξε μὲ τρία «ξί»;

Σ ΚΛΗΡΗ,

ΑΛΛΑ ΔΙΚΑΙΗ, ΤΙΜΩΡΙΑ!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κιραγιαμπού, ἡ Βάντα, ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπίκο, παρατᾶνε τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ἀνίσθητους. Καί, ἀκολουθώντας τὸ κατηφορικὸ μονοπάτι, κατεβαίνουν στὴν παραλία τοῦ Νησιοῦ.!

Μπαίνουν στὴ βάρκα τοῦ Ἰστιοφόρου ποὺ εἶχαν παρᾶτήσῃ ἐκεῖ. Τραβᾶνε τὰ κουπιά. Προχωροῦν γιὰ τὴν ἀντικρινὴ στεριά τῆς Ζούγκλας!

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν διασχίσει οὔτε τὴ μισή ἀπόστασι, ὅταν μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι συγκλονίζει θάλασσα καὶ οὐρανό.

Ὅλοι γυρίζουν τὰ κεφάλια τους ξαφνιασμένοι.

Ἄλοῖμονό! Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν εἶναι τραγικὰ μεγάλόπρεπο!...

Τὸ Καράβι τῶν λευκῶν Κακούργων, ἔχει τιναχθῇ στὸν ἄερα! Ἡ κᾶπτρα τοῦ φυτιλιοῦ ποὺ ἄφησε ὁ Ταρζάν εἶχε φθάσει στὴν ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν του...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ψιθυρίζει πένθιμα:

— Λυπᾶμαι!... Ἄλλὰ ἦταν μιὰ δίκαια τιμωρία γιὰ κακούργους σὰν κι αὐτούς... Ἄν ζούσαν, θὰ βρίσκαν τὸ θάνατο ἀπὸ πνίξιμο καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι ἀκόμα ἄθωοι ἰθαγενεῖς!...

Ὁ Ποκοπίκο μурμουριζει συλλογισμένος:

— Εἶναι ποὺ δὲν τοὺς θέλανε... σφαγμένους. Ἄλλοιως, ἡ χατζάρα μου θὰχε θερίσει ψυχὲς καὶ ψυχάρες!...

.

Σὲ λίγο βγαίνουν ὅλοι στὴν ἀντικρινὴ στεριά τῆς Ζούγκλας. Κι ἀμέσως προχωροῦν γιὰ τὴν ἀγαπημένη περιοχὴ τους.

Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώνη...

Ὁ Ταρζάν φαίνεται μελαγχολικός. Βαθεῖα συλλογισμέ-

νος.

‘Ο Κραγιαμπού αναρωτιέται ανήσυχος:

—Περίεργο!... Πώς δὲν φάνηκαν ἀκόμα ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού; Δὲν εἶχαν πῆ πὼς θὰ μᾶς συναντοῦσαν στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμιοῦ; Μήπως στὸ δρόμο ἔπαθαν κανένα κακό;...

Τὴν ἴδιο ἀνησυχία δείχνει καὶ ἡ καλόκαρδη Βάντα. ‘Ομως ἡ Τζέϊν καθισυχάζει καὶ τοὺς δύο:

—Μπά!... Δὲν μπορεῖ νὰ συμβαίνει τίποτα κακό. Σίγουρα θὰ βαρέθηκαν καὶ θὰ γύρισαν στὸ βουνό τους. Αὖριο θὰ τοὺς συναντήσουμε...

.

Τέλος, φθάνουν καὶ περνᾶνε κάτω ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

—Θ’ ἀνέθω μιὰ στιγμή ἐπάνω νὰ ἰδῶ! λέει ὁ Κραγιαμπού στὸν πατέρα του.

Μὰ ἡ Τζέϊν, κάνει τ’ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τὸν ἐμποδίσει...

—Πᾶμε στὴ Σπηλιά μας, παιδί μου, τοῦ λέει, θὰ χάσομερήσουμε πολὺ. Οἱ κίνδυνοι στὴ Ζούγκλα εἶναι μεγάλοι τὴ νύχτα!...

‘Ο Νέος θέλει νὰ τοὺς ἀκολουθήσει. Μὰ θέλει καὶ νὰ μάθει γιὰ τοὺς δύο ἀγαπημένους του μελαψοὺς συντρόφους. ‘Ετσι, φουσκώνει ἀμέσως τὰ πλατεῖα στήθια του. Σηκώνει τὸ κεφάλι πρὸς τὴν

κορφή τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Φωνάζει ὅσο μπορεῖ πιὸ δυνατὰ:

—Γκαόουουουου!... Ταταμπούουουουου!...

‘Ο ἀντίλαλος τῆς φωνῆς του φθάνει ψηλά, μέχρι τὴ σπηλιά ποῦ βρίσκεται πάνω στὴν κορφή. Καὶ ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ μελαψοῦ ‘Ελληνα, τοῦ ἀποκρίνεται:

—‘Ε, Κραγιαμπούουουου! Τί συμβαίνειειειει!...

‘Ο Νέος ρωτᾷ, φωναχτὰ πάλι:

—Εἴσαστε καλάααα;...

—Ναίαιαιαι!...

‘Ο Κραγιαμπού προχωρεῖ τώρα χαρούμενος. ‘Η κακιά ὑποψία, πὼς ὁ Γκαούρ εἶχε πάθει κακό, δὲν τὸν βασανίζει πιά...

Κι ὅλοι μαζί, φθάνουν κάποτε στὴν εὐρύχωρη Σπηλιά τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

‘Ομως τότε, καταλαβαίνουν πὼς ἕνας τοὺς λείπει: ‘Ο Ποκοπίκο δὲν βρίσκεται μαζί τους. Σίγουρα ὁ ἄμοιρος Νᾶνος θὰ χάθηκε στὸ δρόμο!...

‘Η Χουχοῦ ξεσπάει σὲ ἀκράτητους πονεμμένους λυγμούς:

—Θεὸς σχωρέσ’ το τὸ χρυσό μου, ποῦ κακοψόφο νάχη! Κανένας ἄγριος Κόνικλος θὰ μοῦ τὸν κατασπάραξε τὸ φουκαρᾶ. Τὸν εἶχανε ἄχτι, γλέπεις, λόγω τοῦ ὅτι τοὺς ἔσφαζε δι’... ἀποκεφαλισμό!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΙΕΤΑΙ

Καιρός είναι τώρα να γυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας. "Ας παρακολουθήσουμε τον Γκαούρ και την πανώρια Ταταμπού από τη στιγμή που ξεχώρισαν, θυμωμένοι, από τους άλλους. Πού πήραν το μονοπάτι προς την ανατολή. Προς το θεόρατο πέτρινο θουνό τους...

Προχωρούν άρκετά, έτσι άμυλητοι και οι δυο και θαθεία συλλογισμένοι...

Τέλος, πρώτη ή μελαψή 'Ελληνίδα, λύνει τη σιωπή. Κοντοστέκεται και κυττάζει στα μάτια τον υπέροχο σύντροφό της. Τον ρωτάει:

— Πέο' μου Γκαούρ: Θά χτυπηθής με τόν Ταρζάν;

— 'Ο Γίγαντας κοιπιάζει :

— Δέν... Δέν μπορεί νά γίνη άλλοιως...

— Γιατί;

— Μὲ πρόσβαλε!

— Κι άλλες φορές σ' έχει προσβάλει. "Ομως έδωσες τόπο στην όργη...

— Ναί... Μά τη φορά αὐτή δέν είναι τό ίδιο. 'Η προσβολή πού μούκανε, μονάχα με αίμα μπορεί νά ξεπλυθῇ. Τό δικό του, ἢ τό δικό μου!

Καί συνεχίζει σά νά παραμιλά :

— Δέν λέω... "Ισως καί νάχη δίκη ο Ταρζάν. 'Εγώ κ' έσύ είμαστε ξένοι έδω στη χώρα πού είναι "Αρχοντας. Πού θέλει νά βασιλεύη σάν ο πιό άξιος καί δυνατός άπ' όλους τούς ύπηκόους

του!

»"Ομως κ' έμείς, Ταταμπού, έχουμε αγαπήσει αὐτά τά χώματα. Θέλουμε, μά δέν μπορούμε νά φύγουμε. Δέν θαστάει ἡ καρδιά μας νά τά στερηθούμε!

— Καί τί ἔχεις αποφασίσει;

— Πώς τό κακό αὐτό πρέπει νά πάρη τέλος. Δέν μπορῶ ν' άνεχθῶ άλλο τίς προσβολές καί τούς έξευτελισμούς του. "Ας με σκοτώση καλύτερα! Μονάχα έτσι θά μπορέση νά με διώξη, μία γιά πάντα, από τήν περιοχή του!

Τά μάτια τής εὐγενικής 'Ελληνίδας τόν κυττάζουν θολά καί θουρκωμένα τώρα :

— "Οχι, Γκαούρ! ψιθυρίζει. Δέν πρέπει, γιά κανένα λόγο νά χτυπηθής με τόν Ταρζάν! Ξέχασε κι αὐτή τήν τελευταία προσβολή πού σούκανε. 'Η Γιοχάνα λέει πώς τόν Χριστό τόν σταύρωσαν. "Ομως αὐτός, πάνω από τό σταυρό τοῦ μαρτυρίου, συγχώρεσε τούς δημίους του!

Ο μελαψός Γίγαντας ἐπιμένει με θαρειά θλιμμένη ψυχή :

— 'Αλλοίμονο! Τώρα πιά δέν μπορεί νά γίνη τίποτα !

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ» ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Καί οι δυο σύντροφοι συνεχίζουν πάλι τό δρόμο τους, σιωπηλοί καί συλλογισμένοι. Κοντεύουν νά φθάσουν πιά στο θεόρατο πέτρινο θουνό

τους...

Όμως ξαφνικά κάτι φοβερό κι αναπάντεχο γίνεται :

Άκριβδώς πάνω στο μονοπάτι, κάποιος άγνωστος έχει στήσει δυο μεγάλες σιδερένιες παγίδες. Σάν αυτές που χρησιμοποιούν για τὰ θηρία. Τis έχουν σκεπάσει, για νὰ μὴ φαίνονται, μὲ λεπτά φυλλωμένα χαμόκλαδα...

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού πού, ἀφηρημένοι καθὼς εἶναι, δὲν προσέχουν, πατάνε ἀνύποπτοι πάνω τους.

Οἱ τρομερές ὀδοντωτές δαγκάνες τῶν παγίδων κλείνουν μὲ μεγάλη ὀρμή. Καὶ τοὺς πιάνουν ἀπὸ τὰ πόδια.

Οἱ ἄμοιροι σύντροφοι οὐρλιάζουν ἀπὸ τοὺς ἀθάστακτους πόνους. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ λύσσα κι ἀπόγνωσι γιὰ νὰ λευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ κρῦο θανατερὸ ἀγκαλιασμὰ τους!

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα ἀπαίσιο σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ κάποιον κοντινὸ θάμνο:

— Χό, χό, χό! Ἐπὶ τέλους «πουλάκια» μου! Σᾶς ἔπιασα στὰ δόκανα! Χό, χό, χό! Τώρα θὰ κανονίσουμε μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμούς μας!

Κι ἀμέσως ξεπετιέται πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο ὁ τρομερὸς ὑπεργίγαντας Γιαχάμπα. Ὁ ἀπαίσιος μαῦρας Δαίμονας τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας!

Ταυτόχρονα σχεδόν, τραβάει ἀπὸ τὴ μέση του τὴν τεράστια μαχαίρα. Καὶ τρέχει

μανιασμένος πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ παγιδευμένων συντρόφων...

Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ θὰ τοὺς ἔχη κατασπαράξει...

Μὰ ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πού χάνοντ' ἔτσι εὐκολὰ!

Μπροστὰ στὸ «Χάρο» πού τὸν βλέπει νὰ φθάνη γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ, κάνει μιὰ τρελλὴ κι ἀπεγνωσμένη προσπάθεια: Τραβάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι τὸ ἓνα πιασμένο πόδι του ἀπὸ τὴν παγίδα. Τὰ δόντια τῆς δαγκάνας σχίζουν τὶς σάρκες του. Ὅμως καταφέρνει τέλος νὰ τὸ θγάλη...

Ἔτσι, λεύθερος τώρα, κάνει νὰ χυθῇ πάνω στὸν Γιαχάμπα πού φθάνει ἀνεμίζοντας τὴ φοβερὴ μαχαίρα του!

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Ὁ μαῦρος Κακούργος σκαματίζει ἀπτότομα. Γυρίζει ἀμέσως. Καὶ τὸ βάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια. Ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ πὼς ὁ διαβολεμένος Ἕλληνας θὰ κατάφερνε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια φοβερὴ παγίδα....

Ὁ Γκαούρ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ... Τὸ πόδι του ποτὲν ἀφάνταστα ἀπὸ τὶς πληγὲς καὶ τὰ γδαρσίματα τῆς παγίδας!

Σκύβει ὅμως γρήγορα κάτω. Ἀρπάζει μιὰ μεγάλη θαρεῖά πέτρα. Τὴν πετάει μὲ τρομακτικὴ δύναμι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνάνδρου Κακούργου πού φεύγει πανικόβλητος.

ΟΙ ΔΥΟ ΛΕΥΚΟΙ ΤΡΑΒΑΝΕ ΤΑ ΜΑΧΑΪΡΙΑ ΤΟΥΣ. ΧΥΝΟΝΤΑΙ ΝΑ ΣΠΑΡΆΞΟΥΝ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΝ ἈΡΧΗΓΟ ΤΟΥΣ...

Η ΤΖΕΪ-Ν ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΟΛΑ

Ἄλλοίμονο! Τὸ βαρὺ λιθάρι θρῖσκει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ τὸν Γιαχάμπα στὴ μέση τῆς ράχης του. Ἀκριβῶς στὴ σπονδυλική στήλη. Τὸν σωριάζει κάτω μὲ δυνατό γδοῦπο. Ἀπομένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὴν πολυαγαπημένη Συντρόφισσά του. Ἡ ἄμοιρη σπαρταράει ἀκόμα πιασμένη στὴν παγίδα!

Ὁ Γκαοὺρ ἀρπάζει μὲ θιάσι τις δυὸ ὀδοντωτὲς δαγκά-

νες. Τίς ἀνοίγει. Λευθερώνει κι' αὐτήν!

Ἡ Ταταμποὺ τὸν τραβάει ἀμέσως νὰ φύγουν:

— Πάμε Γκαοὺρ! Ἄς φύγουμε ὅσο μπορούμε πιὸ γρήγορα!

Ὅμως ὁ μελαψὸς Ἕλληνας κοντοστέκεται. Ρίχνει ματιὲς συμπόνοιας πρὸς τὸν κτυπημένο καὶ ἀκίνητο κάτω Γιαχάμπα.

Ἡ πανώρια Ἕλληνίδα καταλαβαίνει τί σκέπτεται ὁ ἀδιόρθωτος Σύντροφός της. Τὸν ξανατραβάει μὲ θυμὸ καὶ δύναμι :

— Πάμε, ἐπὶ τέλους, τοῦ

φωνάζει. Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ Κακούργου καὶ ἀχάριστου. Σὲ λίγο θὰ θρίσκειται πάλι ὀρθός. 'Ορθός κ' ἔτοιμος νὰ ξαναζητήσῃ τὸ θάνατό μας! «Κακὸ σκυλὶ φόφο δὲν ἔχει», ὅπως λένε!

Ὁ Γκαοὺρ καταλαβαίνει πόσο δίκιο ἔχει. Καὶ τὴν ἀκολουθεῖ σιωπηλός. Ξεκινᾷ καὶ προχωροῦν, συνεχίζοντας ἀργὰ τὴν πορεία τους...

Ὡσπου φθάνουν στὸ πέτρινο βουνό καὶ σκαρφαλώνουν στὴ θεόρατη κορφή του.

Ἡ Ταταμποῦ περιποιεῖται ἐκεῖ μὲ θαυματουργὰ θότανα τίς πληγές στὸ πόδι τοῦ ἀγαπημένου Συντρόφου της.

... ..

Κοντεύουν μεσάνυχτα πιά! Ὁ Ταρζάν κοιμᾶται ἀκόμα θαθεῖα στὴ Σπηλιά του. Ἡ σατανικὴ Τζέιν τὸν σκουτάει. Κι ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξυπνάει, τοῦ λέει ψυχρά:

— Σήκω λοιπόν... Ξεχνᾷς πῶς τὰ μεσάνυχτα πρέπει νὰ θρίσκεσαι στὴ λίμνη Ζάλτ; Ἡ μήπως δειλιάζεις πάλι νὰ χτυπηθῇς μαζί του;

Καὶ προσθέτει:

— Ἐσὺ δὲν μοῦ ἔλεγες πῶς ἡ ἀποψινὴ νύχτα εἶναι ἡ τελευταία τῆς ζωῆς τοῦ Γκαοὺρ; Μήπως στὸ μεταξὺ ὁ φόβος σ' ἔκανε ν' ἀλλάξης γνώμη;

Ὁ Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζωὴ τὸ ἀχώριστο μαχαίρι του.

Τὸ πετάει, μὲ περιφρόνησι, σὲ κάποια γωνιά τῆς σπηλιάς...

Ταυτόχρονα ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀηδία στὴ Τζέιν. Καὶ προχωρῶντας στὶς μύτες τῶν γυμνῶν ποδιῶν του θγαίνει ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς... Τρέχει, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ λίμνη Ζάλτ. Χάνεται σὰν δαίμονας στὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύκτας!

Μέσα στὴ Σπηλιά ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, τρίβει χαρούμενη τὰ χέρια της, μурμουρίζοντας:

— Ἐπὶ τέλους! Ἐλπίζω ν' ἀλληλοσπαραχτοῦν! Νὰ ἡσυχάσω μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ δαύτους! Ὅστερα, θγαίνει κι αὐτὴ ἔξω. Καὶ χάνεται τρέχοντας πρὸς ἀγνωστὴ κατεύθυνσι...

Ποῦ νὰ πηγαίνει ἀραγε;

ΟΙ ΔΥΟ

«ΨΕΥΤΕΣ»

Ὁ Ταρζάν φθάνει τέλος λαχανιασμένος στὴν ὄχθη τῆς Λίμνης. Ὁ Γκαοὺρ ἔχει φθάσει καὶ θρίσκειται ἀπὸ ὠρα ἐκεῖ. Ἡ γυγαντώσωμη σιλουέττα του φαντάζει τρομακτικὴ στὸ σκοτάδι.

Οἱ δυὸ θηριώδεις ἀντίπαλοι στέκουν τώρα ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον...

Πρῶτος ὁ Γκαοὺρ ρωτᾷ:

— Εἶσαι λοιπόν σύμφωνος, Ταρζάν; Θὰ χτυπηθοῦμε μέχρι θανάτου;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-

"Ας γυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας. "Ας θρεθούμε πάλι έξω από τη σπηλιά του Ταρζάν, τη στιγμή που η Τζέιν θγαίνει απ' αὐτήν. Καί ξεκινάει τρέχοντας πρὸς ἀγνωστὴ κατεύθυνσι...

"Ας τὴν παρακολουθήσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς. "Ολοι εἴμαστε περίεργοι νὰ μάθουμε ποὺ πηγαίνει αὐτὴ τὴν ὥρα, πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Μιά τέτοια, μάλιστα, θεοσκοτεινὴ νύκτα !

.....

Καὶ νάτη :

Φθάνει γρήγορα στὸ μεγάλο χωριὸ τοῦ φύλαρχου Γιαχάμπα. Σταματᾷ λαχανιασμένος στὸ χορταρένιο παλάτι του.

— Θέλω τὸν Ἀρχηγὸ σας λέει στοὺς δυὸ μαύρους φρουροὺς.

— Ὁ Φύλαρχος δὲν εἶναι ἐδῶ ! τῆς ἀποκρίνονται. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' οὗ ἔχει φύγει, ἀκόμα νὰ γυρίσῃ. Οὔτε καὶ ξέρουμε ποὺ θρίσκεται !

Ἀπογοητευμένη ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, γυρίζει νὰ φύγῃ...

Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ κάνη μερικὰ θήματα, θαρὺ ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά της. Μιά γιγαντώσωνμη σιλουέττα ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι. "Ερχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς...

— Ὁ Ἀρχηγὸς γυρίζει ! κάνουν ψιθυριστὰ οἱ δυὸ φρουροί. Καὶ παραμερίζουν, λευθερώνοντας τὸ ἀνοιγμα

τῆς εἰσόδου τοῦ χορταρένιου παλατιοῦ.

Ὁ Κακούργος ὑπεργίγαντας ἐνθουσιάζεται ποὺ βλέπει τὴν Τζέιν. Τὴν περνάει μέσα, κάνοντάς της χίλιες δυὸ περιποιήσεις...

Ὅμως ἐκείνη φαίνεται πολὺ ἀνήσυχη καὶ θιαστική :

— Μὰ τί συμβαίνει; τὴ ρωτᾷ περίεργος.

Τοῦ ἀποκρίνεται κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια :

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ θὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου !

— Χό, χό, χό ! κάνει καγχάζοντας ὁ «Μαῦρος Δαίμονας». Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μένα ! Θὰ χαρῶ πολὺ ἀν' ὃ ἔνας σπαράξῃ τὸν ἄλλον !

Ἡ Τζέιν παραξενεύεται :

— Ὡστε ἔτσι λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ. Θὰ τοὺς ἀφήσῃς νὰ σκοτωθοῦν μονάχοι τους; Θὰ στερήσῃς τὴν κακούργα ψυχὴ σου ἀπὸ χαρὰ νὰ εἶσαι ἐσὺ ὁ φονηῆς τους; Ἐσὺ ὁ δολοφόνος τους;

Καὶ συνεχίζει, καθὼς τὰ γαλαζοπράσινα γατίσια μάτια τῆς λάμπουν παράξενα :

— Μὰ τόσο κουτὸς εἶσαι Γιαχάμπα ! Ἄν τοὺς ἀφήσῃς νὰ σκοτωθοῦν μονάχοι τους, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τοὺς θασανίσῃς. Δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τοὺς κάνῃς φρικτὰ μαρτύρια. Οὕτε στὸ τέλος νὰ τοὺς σπαράξῃς μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια σου, ὅπως, χρόνια τώρα, ὄνειρεύεσαι !

» Ἄν σκοτωθοῦν μονάχοι τους δὲν θὰ σὲ θαυμάσουν οἱ ἄγριες φυλὲς τῶν Ἰθαγενῶν.

Ούτε θά σοῦ δηλώσουν ὑποταγή ὅταν θά παντρευτοῦμε καί θά θελήσης νά γίνης ἐσὺ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας !
 'Ο Γιαχάμπα ἀκούει τὴν πανέμορφη γυναῖκα μὲ προσοχή :

— Δίκηο ἔχεις ! μουρμουρίζει. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ σκοτωθοῦνε μονάχοι τοὺς...

'Αλλοίμονο ! Ἐκατὸ φορὲς ὁ Γκαοῦρ τοῦ εἶχε σώσει, ἢ τοῦ εἶχε χαρίσει τὴ ζωή. Ὅμως ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἄνθρωπος καμμιά ὑποχρέωσι ἢ εὐγνωμοσύνη δὲν ἐννοιωθε γι' αὐτό. Ἀντίθετα : "Ὅσο περισσότερη καλωσύνη τοῦ ἔδειχνε κάποιος, τόσο ἡ κακιὰ ψυχὴ του τὸν μισοῦσε περισσότερο. Τόσο πὺλ πολὺ ἀποζητοῦσε τὴν καταστροφή καὶ τὸν χαμό του !

Καὶ ἡ ἐγκληματικὴ συμφωνία τοῦ μαύρου Φύλαρχου καὶ τῆς λευκῆς Ἀρχόντισσας κλείνει μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία.

'Ο Γιαχάμπα φωνάζει στοὺς ἀραπάδες του :

— "Ε, σκυλιά ! Δέκα ἀπὸ σᾶς, οἱ πὺλ χειροδύναμοι κι ἀτρόμητοι, νὰ ἐτοιμαστοῦν. Φεύγουμε ἀμέσως !

Τέλος, γυρίζει στὴ Τζέϊν. Τὴ ρωτᾷ ἀνήσυχος :

— Λὲς νὰ προλάβουμε ; Πολὺ φοβάμαι πὼς ὅταν φθάσουμε θά τοὺς βροῦμε σκοτωμένους...

'Η σατανικὴ Γυναῖκα χαμογελάει :

— Κ' ἐγὼ πολὺ φοβάμαι πὼς ἡ «θανάσιμη» αὐτὴ μονο-

μαχία τοὺς δὲν θά γίνη ποτέ !

— Γιατί ;

— Τὴν τελευταία στιγμή θά τὰ φτιάξουν, ὅπως γίνεται πάντα. Ὁ Γκαοῦρ θά λυπηθῇ τὸν Ταρζάν κι ὁ Ταρζάν τὸν Γκαοῦρ. Θά ζητήσῃ ὁ ἕνας συγνώμη ἀπὸ τὸν ἄλλον. Θ' ἀγκαλιαστοῦν. Θά φιληθοῦνε. Καὶ ἡ ἄσπονδη... φιλία τοὺς θά συνεχιστῇ...

Καὶ προσθέτει μὲ εἰλικρίνεια :

— Αὐτὸ φοβήθηκα περισσότερο κ' ἦρθα νὰ σὲ θρῶ. Μὴν ἀκοῦς τί σοῦ ἔλεγα τόση ὥρα : "Αν δὲν τοὺς σκοτώσουμε" ἐμεῖς, μὴν περιμένουμε πὼς θά μᾶς κάνουν τὴ χάρι νὰ σκοτωθοῦν μονάχοι τοὺς ! Ἐμπρὸς λοιπόν, πάμε...

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στοὺς δυὸ ἀποφασισμένους μονομάχους...

Εἶναι ἡ στιγμή πού, θγάζοντας τίς τρομακτικὲς κραυγὲς τοὺς, χύνονται, μὲ ἀφάνταστην ὀρμὴ καὶ λύσσα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον !

Ὅμως νά :

Τὴν ἴδια στιγμή ἄγριες φωνὲς καὶ ἀλαλαγμοὶ ἀντηχοῦν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο πού θρίσκονται. Ταυτόχρονα μέσ' ἀπὸ τὰ γύρω — στὴν ὄχθη τῆς λίμνης — ψηλὰ καὶ πυκνὰ βούρλα, ξεπετάγονται καμμιά δεκαεφτά γιγαντώσαιοι Μαῦροι πολεμιστές. Μαζί τοὺς καὶ ὁ δειλὸς κι ἀνάνδρος ὑπεργί-

γαντας Γιαχάμπα!

‘Ο Γκαούρ και ὁ Ταρζάν μόλις είχαν προλάβει νά πιαστούν στὰ χέρια. ‘Ομως ἡ ἐμφάνιση τοῦ μαύρου Φυλάρχου καὶ τῶν ἀραπάδων του, τοὺς ἀνησυχεῖ.

Τὰ χέρια τοὺς παραλύουν ἀμέσως. Καὶ πρῶτος ὁ Γκαούρ ψιθυρίζει στὸν ἀντίπαλό του.

— “Ἀς φύγουμε, Ταρζάν. Πάμε κάπου ἄλλοῦ νά χτυπηθοῦμε...

—Ναί! συμφωνεῖ ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. “Ἀς τρέξουμε λοιπόν. ‘Εγὼ ἀπ’ ἐδῶ κ’ ἐσὺ ἀπ’ ἐκεῖ. Θὰ συναντηθοῦμε ἀπέναντι...

Καὶ τὰ βάζουν ἀμέσως στὰ πόδια, ἀκολουθώντας τὴν ὁχθὴ τῆς λίμνης Ζάλτ, μὲ κατευθύνσεις διαφορετικές. ‘Ο Ταρζάν τρέχει πρὸς τ’ ἀριστερά. ‘Ο Γκαούρ πρὸς τὰ δεξιά.

‘Ο Γιαχάμπα καὶ οἱ πολεμιστές του, μπερδεύονται στὸ θαθὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Θαρροῦν πῶς καὶ οἱ δυὸ γίγαντες ξέφυγαν πρὸς τ’ ἀριστερά. Καὶ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν Ταρζάν. Τὸν κυνηγᾶνε...

‘Η Τζέιν, εἶχε κρυφτῇ μέσα σ’ ἕναν πυκνὸ θάμνο. Παλὺ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν ἡ μονομαχία. “Ετσι ἀπ’ ἐκεῖ βλέπει πῶς οἱ δυὸ γίγαντες ἀκολούθησαν διαφορετικές κατευθύνσεις... Καὶ ἀφήνοντας τὸν Γιαχάμπα καὶ τοὺς μαύρους του νά κυνηγᾶνε τὸν Ταρζάν, τρέχει, μόναχῃ αὐτῇ, πίσω ἀπὸ τὸν Γκαούρ...

... παρακολοῦθήσουμε πρῶτα τὸν “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. ‘Η δική του θέσι εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολη. Πολὺ πιὸ τραγική.

Καὶ νά:

Δὲν ἔχει προλάβει νά ξεμακρύνῃ ἀρκετά, ὅταν σκοντάφτει σὲ μιὰ πέτρα κρυμμένη στὸ παχὺ γρασίδι τῆς ὁχθῆς. Καὶ σωριάζεται θαρὺς κάτω...

“Ομως ἀμέσως ξαναπετιέται ὀρθός. Συνεχίζει τὸ φεγγιό του... Μὰ μὲ τὸ πέσιμο ἔχει στραμπουλήξει τὸ δεξί του πόδι. ‘Η ταχύτητά του ἔχει πολὺ λιγοστεύει τώρα. Καὶ οἱ μαῦροι διώκτες ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸν κοντοζυγώνουν...

“Οπου καὶ νᾶναι θὰ τὸν φθάσουν. Καὶ τότε φρικτὸς θάνατος τὸν περιμένει!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

‘Ο Ταρζάν ποναεῖ ἀφάνταστα κάθε φορὰ ποὺ πατάει τὸ στραμπουληγμένο πόδι του. “Ομως ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ἀθάσταντο αὐτὸ μαρτύριο. Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

Δὲν λογαριάζει τόσο τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει πέφτοντας στὰ χέρια τοῦ Γιαχάμπα καὶ τῶν ἀραπάδων του. “Οσο φοβάται μήπως δὲν μπορέσῃ νά ξανασημαντηθῇ μὲ τὸν Γκαούρ. Ποῦ τόσο λαχταράει ἡ ψυχὴ του νά σπαράξῃ. Νά πετάξῃ τὸ μελαψὸ κουφάρι του στὰ πεινα-

**Οι τρομερές όδοντωτές δαγκάνες κλείνουν με όρμη και δύναμη.
Πιάνουν τους δυο μελαψούς Συντρόφους από τα πόδια...**

σμένα θρνιά!

“Όσο θρίσκειται στη ζωή αυτός ό φοβερός και αδάμαστος Έλληνας, δέν νοιώθει νά κάθεται σίγουρος στό θρόνο της Ζούγκλας. Μονάχα σάν τόν θγάλη από τη μέση, θά ξαναγίνη πραγματικός και παντοδύναμος “Αρχοντάς της!

Και νά: “Ο κακοῦργος Φύλαρχος και οι Μαῦροι του, τόν φθάνουν τέλος. “Απλώνουν τά χέρια τους γιά νά τόν αρπάξουν...

“Όμως την ίδια στιγμή μια γνώριμη φωνή σχίζει τρομαγμένη τό σκοτάδι της νύ-

κτας:

— “Ο Μποχάρ! “Ερχεται ό Μποχάαααααα! Είναι ό Ποκοπίκο.

Είχε καθυστερει κυνηγώντας άγριους κόνικλους. Σκότωσε μάλιστα κ' έναν άπό αυτούς. “Ωσπου νά τόν γδάρη, ώσπου ν' ανάψη φωτιά, ώσπου νά τόν ψήση, ώσπου νά τόν φάη, τόν πήρε ή νύκτα. Τώρα μονάχα είχε καταφέρει νά ξεμπερδέψη άπό τό τοιμπούσι του. Και γύριζε στην περιοχή του Ταρζάν. Στο θεόρατο δέντρο μέ τό εύρύχωρο κούφωμα του κορμου...

“Εκεί θά συναντούσε και

Ξαφνικά, όμως, ξεχωρίζει στο σκοτάδι κάτι που κάνει τὰ μάτια του νὰ λάμπουν από χαρά.

Είναι μιὰ πρωτόγονη πιρόγα που σίγουρα κάποιος Ιθαγενής ψαράς θὰ τὴν ἔχει ἀφήσει ἐκεῖ.

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Γιὰ ν' ἀργήσῃ ὁ Ταρζάν, θὰ πῇ πὼς εἶχε στὸ δρόμο του κάποιον κακὸ συναπάντημα... Μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή, που ἐγὼ κάθομ' ἐδῶ, ἐκεῖνος νὰ κινδυνεύῃ... Πρέπει νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸν βοηθῶ. Νὰ τὸν σώσω!

Καὶ συνεχίζει τοὺς συλλογισμοὺς του :

— Ἄν πηδῶ στὴν πιρόγα, θὰ μπορέσω νὰ ψάξω, πολλὴ πιὸ γρήγορα, τὴ μισθὴ δῶθι που θὰ διέσχισι αὐτός. Ἔτσι, φωνάζοντας συνεχῶς τ' ὄνομά του, θὰ μὲ ἀκούσῃ. Θὰ τὸν βρῶ εὐκολά!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, λύνει τὸ χορτόσχοινο που εἶναι δεμένη ἡ πιρόγα. Πηδάει μέσα σ' αὐτήν. Ἀρπάζει στὰ χέρια τὸ διπλὸ κουπί της. Κάνει νὰ ξεκινήσῃ...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἔνας θαρὺς γδοῦπος κάνει τὸ μικρὸ πλεούμενο νὰ ταλαντευθῇ ἐπικίνδυνα. Ἡ σιλουέτα μιᾶς γυναίκας εἶχε πηδῆσαι ἀπὸ τὴν δῶθι μέσα στὴν πιρόγα...

— Ἐγὼ εἶμαι Γκαούρ! ἀκούγεται νὰ τοῦ λήν.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας ἀναγνωρίζει τὴ φωνή της:

— Ἐσὺ Τζέιν; Πὼς βρέθη-

κες ἐδῶ;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο ἀρπάζει ἀπότομα ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ διπλὸ κουπί. Τὸ κτυπάει στὰ νερά μὲ θιάσι, σὰ νὰ τὴν κυνηγᾷνε: πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά...

Ἡ πιρόγα ξεκινάει ἀμέσως. Γλυστράει σὰν πάπια πάνω στὰ ἡσυχὰ μαυροπράσινα νερά τῆς λίμνης.

Ἔτσι ξεμακραίνουν κάπως ἀπὸ τὴν δῶθι. Καὶ ἡ Τζέιν ψιθυρίζει ἀνήσυχη:

— Καλὰ που σὲ βρῆκα, Γκαούρ! Χάρι σ' ἐσένα γλύτωσησά ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια...

Ἀμέσως, ξεσπώντας σὲ πονεμένους λυγμούς, προσθέτει:

— Εἶμαι μονάχη μου πιά! Ἐντελῶς ἀπροσάτευτη μέσα στὴ Ζούγκλα!

ΤΑ ΜΑΝΤΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐπανάλαμβάνει τὴν ἐρώτησι. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τώρα εἶναι κάπως ψυχρὸς :

— Πὼς βρέθηκες, ἐδῶ;

— Μὲ κυνηγᾷ ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς μαύρους του! τοῦ ἀποκρίνεται μὲ ἀναφυλλητά.

— Κ' ἐδῶ στὴ λίμνη τί ἤρθες νὰ κάνης; Πὼς δὲν βρῖσκεσαι αὐτὴ τὴ στιγμή στὴ Σπηλιά;

— Ἦρθα νὰ ἐμποδίσω τὴ μονομαχία σας.

— Ἦξερες λοιπὸν πὼς θὰ χτυπηθοῦμε;

— Μοῦ τὸ εἶπε 'πεὶ ὁ Ταρζάν. Καὶ φοβήθηκα γιὰ τὴ

ζωή σου... "Αν σέ σκότωνε, θά πέθαινα από τή θλίψη μου κ' ἐγώ!.. Δέν θά μπορούσα νά ζήσω χωρίς νά σέ βλέπω... Σέ ἀγαπῶ, Γκαούρ!.. Σέ ἀγαπῶ περισσότερο κι ἀπό τή ζωή μου!

Ὁ μελαψός γίγαντας κάνει πῶς δέν ἀκούσε τὰ λόγια της. Τή ρωτάει πάλι :

— Κι ὁ Ταρζάν; Ὁ Ταρζάν πού εἶναι; Εἶχαμε 'πεί νά συναντηθοῦμε ἐδῶ στήν ὄχθη. Γιατί δέν φάνηκε ἀκόμα;

Κι' ἀμέσως φουσκώνοντας τὰ πλατεῖα μελαψά στήθια του, φωνάζει ὅσο πιό δυνατά μπορεῖ :

— Ταρζάααν! Ταρζάααν!

Ἡ Τζέιν κουνάει τὸ ξανθό-μαλλο κεφάλι της:

— Μὴν ξελαρυγκιάζεσαι ἄδικαι, ἀγαπημένε μου! τοῦ λέει. Ἡ φωνή σου ποτέ δέν θά μπορέσῃ νά φθάσῃ στὸν... "Αδῆ!..

— Πῶς;! κάνει ὁ Γκαούρ, σὰ νά τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!

— Ναί! τοῦ κάνει πένθιμα ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν δέν ζῇ πιά! Τὸν σπάραξε μὲ τὸ μαχαίρι του ὁ Γιαχάμπα. Εἶδα τὸ θάνατό του μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!

Καὶ ξεσπῶντας πάλι σὲ πονεμένους λυγμούς, ἐπαναλαμβάνει :

— Εἶμαι μονάχη μου πιά! Ἐντελῶς ἀπροστάτευτη μέσα στὴ Ζούγκλα!

Ὁ Γκαούρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος!

— Ὁ «ἀδελφός» μου δέν ζῇ

πιά;! ψιθυρίζει χαμένα.

Κι ἀμέσως, ξεσπῶντας σὲ τρελλές κραυγές, ἀρχίζει νά τραβᾷ καὶ νά ξερρίζωνῃ τὰ μαλλιά του:

— Ταρζάν! Ἀδελφέ μου, Ταρζάν!

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα πού τὸν ἀκούει, παρατάει τὰ κλαψουρίσματα. Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει ἐγὼ πῶς δέν θά κτυπιόσαστε! τοῦ λέει. Ὁ ἕνας θά λυπόταν τὸν ἄλλον. Καὶ ἡ θανάσιμη μονομαχία σας θά τέλειωνε πάλι μέ... φιλιὰ! Χά, χά, χά!

Ὁ Γκαούρ πού δέν καταλαβαίνει τὴ σημασία ἔχουν τὰ λόγια της, τὴν κυττάζει μὲ ἀηδία καὶ περιφρόνησι:

— Γελᾷς, τιποτένια;! μουγυρίζει.

Μὰ ὁ πόνος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου Ταρζάν, ἔχει, φαίνεται, σολέψει τὰ λογικά του. Δέν ξέρει πιά τί κάνει...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ!

Καὶ νά: Ἀρπάζει στ' ἄσφαλῆνια μπράτσα του τὴν κακιά γυναῖκα πού ἐξακολουθεῖ νά γελάῃ ἐκνευριστικά. Τὴ σηκώνει ψηλά.. Κάνει νά τὴν πετάξῃ στὰ βαθεῖα νερά τῆς λίμνης.

Μὰ δέν προφθαίνει. Τὴν ἵδια στιγμὴ ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ σημεῖο τῆς ὄχθης ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Γκαούσουρρ! Γκαούσου-

ουουουρρρ !

Τρελλός από χαρά ο μελαψός γίγαντας ξεφωνίζει :

— Ζή λοιπόν; Ζή ο «άδελφός» μου;

— Έτσι, παρατάει τη γυναίκα που ήθελε να πνίξη. Αρπάζει το κουπί. Και κτυπώντας το με θιάσι στα νερά, προχωρεί προς το μέρος της άχνης που άκούστηκε ή φωνή.

— Όμως ταυτόχρονα και ή Τζέιν αρχίζει να ξεφωνίζει. Όσο μπορεί πιο δυνατά και σπαρακτικά :

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Ο Γκαούρ άπασχολημένος να φθάση γρήγορα κοντά στον άνθρωπο που, πριν λίγο, είχε αποφασίσει να σπαράξη, δέν δίνει σημασία στις φωνές της σατανικής γυναίκας.

... ..
Κοντεύει πιά να φθάση στην άχνη, όταν κάτι φοβερό κι άναπάντεχο γίνεται :

Ξαφνικά τὰ νερά της λίμνης άναπαράζονται κι άφρίζουν. Μέσ' άπ' αυτά ξεπετιώνται τρία τρομακτικά τέρατα. Τά κορμιά τους είναι φιδίσια φολιδωτά κι άπέραντα. Τά κεφάλια τους τεράστια. Μοιάζουν σαν κεφάλια λύκων!

Τά δυο πρώτα άπ' αυτά τὰ τέρατα προχωρούν και χάνονται στο σκοτεινό βάθος της λίμνης. Μονάχα τὸ ένα εκείνο που βγήκε τελευταίο στην επιφάνεια, προσέχει την πιρόγα. Και πλησιάζει άργά για ν' άρπάξη στα άπέραντα σαγόνια του τούς δυο ανθρώ-

πους...

Ο Γκαούρ άρπάζει τὸ άχώριστο ροπαλό του. Και άθε φορά που τὸ Τέρας πλησιάζει τὸ κεφάλι του για ν' άρπάξη τη Τζέιν, τὸ κτυπάει με υπέράνθρωπη δύναμη και όρμη...

Τὸ ίδιο προσπαθεί να κάνει με τὸ κουπί και ή Τζέιν. Συνεχίζοντας πάντα να ξεφωνίζει :

— Βοήθειαααα Ταρζάν !..
Βοήθειαααααα !

Η στιγμής που περνάνε οι δυο ήρωές μας, είναι άφανταστα τραγικές...

Και νά: Πριν περάσουν λίγες στιγμές φθάνει κολυμπώντας ο Ταρζάν. Άτρόμητος σαν λιοντάρι χύνεται πάνω στο Τέρας. Σκαρφαλώνει στο φολιδωτό κορμί του. Φθάνει ψηλά στο τεράστιο κεφάλι. Και καρφώνει τη λάμα του μαχαίριου που κρατάει, στα δυο μεγάλα γουρλωμένα μάτια του!

Τὸ τρομακτικό θηριό της λίμνης τυφλώνεται. Και θγάζοντας ένα άπαίσιο μουγγρητό παρατάει την πιρόγα και τὰ θύματά του. Βυθίζεται πά-λι στα μαυροπράσινα νερά !

Ο Ταρζάν προφθαίνει και πηδάει στην πρωτόγονη θάρκα... Κι όλοι μαζί θγαίνουν γρήγορα στη στεριά της άχνης.

Ο Ποκοπίκο, που θρίσκει' εκεί, τούς υποδέχεται καταστεναχωρημένος :

— Κρίμας τὸ Τερατάκι, άδερφέ μου! Στράφι πήγε τὸ φουκαριάρικο! Κ' είχε ένα

λαϊμό το άτιμο! Κοιμένον
καί ραμμένον για... σφάξι-
μο!

Τήν ίδια στιγμή ή Τζέιν
πέφτει στην άγκαλιά του συν-
τρόφου της:

Καί δείχνοντάς του τόν
Γκαούρ, προσθέτει :

— Αυτός ό τιποτένιος με
είχε αρπάξει από την όχθη.
Μ' έρριξε, με τη θία, μέσα
στην πυρόγα. Καί ζητούσε να
με κάνη συντρόφισσά του. Να
προσβάλη την τιμή σου, άγα-
πημέne μου!

Ο "Αρχοντας της Ζούγ-
κλας γυρίζει άγριεμένος προς
τό μέρος του μελαφοΰ γί-
γαντα. Τόν κυττάζει έρωτη-
ματικά στά μάτια. Σά να ζη-

τάη να μάθη άπ' αυτά την
άληθεια.

Ο Γκαούρ του άποκρίνε-
ται με μιá άθώα ματιά γεμά-
τη καλωσύνη κι άγάπη...

"Ετσι ό Ταρζάν παίρνει
την άπόκρισι πού ζητάει. Καί
σηκώνοντας τό χέρι του δίνει
ένα τραμερό κτύπημα σ'ό
πρόσωπο της σατανικής καί
καταχθόνιας Γυναίκας:

— Τιποτένια! μουγγρίζει
άγρια.

Ο Ποκοπίκο θαυμάζει :

— Άμάν στράκα, άδερφέ
μου! Τέτοιες δίνω κ' έγώ στη
Χουχούκα μου για να... μ'
έχτιμάση!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ !

"Όσοι από σάς αγαπάτε τις περιπέτειες Ζούγκλας, έτοιμα-

στήτε για τή

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΙ

Τήν έρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεί ή

ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

περιπέτεια του μοναδικού στο είδος του περιοδικού «ΓΚΑΟΥΡ

— ΤΑΡΖΑΝ» με τόν τίτλο :

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Γραμμένη από τόν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Άπ' όλες τις περιπέτειες Ζούγκλας πού έχετε διαβάσει, αυτή
θα σάς κάνη την μεγαλειότερη έντύπωσι. Όποιος δέν διαβά-
ση τόν

ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

είναι σά να μην έχη διαβάση τίποτα !

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

φροντίστε να μη χάσετε τό καταπληκτικώτερο τεύχος του

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» :

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ »

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε όλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΙ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΙΣΤΑΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΕΙΝΟΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΉΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΥΓΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΓΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΙΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΩΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694